

Sygnatura akt IV Ka 665/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu dnia 24 października 2014 roku

sprawy **A. B.**

córki S. i J. z domu C.

urodzonej (...) w J.

obwinionej art. 96§1 pkt 5 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygnatura akt II W 195/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinioną A. B. uniewinnia od przypisanego jej czynu;

II. stwierdza, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 665/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie wyrokiem zaocznym z dnia 18 czerwca 2014r. sygn. akt II W 195/14:

I. Obwinioną A. B. uznał za winną tego, że w dniu 23 marca 2014 roku o godzinie 15.40 w R. na drodze publicznej prowadziła samochód marki M. nr rejestracyjny (...) w którym niesprawne były wymagane urządzenia, tj. światła mijania oraz jedno ze świateł „stop”, to jest wykroczenia z art. 96 § 1 pkt 5 kw i za to na podstawie art. 96 § 1 pkt 5 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. Na podstawie art. 118 § 1 kpow obciążył A. B. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 zł (pięćdziesięciu) złotych, a na podstawie art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (DZ.U., numer 49 z 1983 roku, pozycja 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od obwinionej opłatę w wysokości 30 (trzydziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodziła się obwiniona, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący wyrokowi zarzucił naruszenie art. 1 § 1 kw poprzez nie zbadanie ujemnych skutków ewentualnego naruszenia prawa, art. 6 kw poprzez jego niezastosowanie oraz art. 96 § 1 pkt 5 poprzez błędne przyjęcie, iż termin „wyposażenie” opisany w innych aktach prawnych w szczególności w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. jest tożsamy z pojęciem „urządzenie” z art. 96 § 1 pkt 5 kw.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący domagał się cyt. „uchylenia wyroku w całości”, zaś z treści uzasadnienia apelacji należało wnioskować, że domagał się zmiany wyroku przez uniewinnienie obwinionej od przypisanego jej wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie. Tylko jeden jej argument, w dodatku wyrażony w uzasadnieniu apelacji, okazał się trafny, co skutkuje zmianą wyroku przez uniewinnienie obwinionej od przypisanego jej czynu.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne co do tego, że krytycznej daty obwiniona poruszała się pojazdem samochodowym po drodze publicznej, w którym to pojeździe były niesprawne światła mijania oraz jedno za światła „ stop” są oczywiście prawidłowe. Słusznie także Sąd Rejonowy przyjął i uzasadnił ustalenie, że owo oświetlenie stanowi wymagane urządzenie pojazdu w rozumieniu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. z 2003 r. Nr 32, poz. 262 z późn. zm.). Polemika apelacji w tym zakresie jest całkowicie błędna. Przedmiotowe oświetlenie pojazdu jest niezbędnym do prawidłowego i bezpiecznego poruszania się nim po drodze publicznej, a kwestionowanie tego stanowiska byłoby pozbawionym racjonalności.

Zasadnie natomiast apelujący podniósł w uzasadnieniu apelacji, iż w toku postępowania dowodowego nie wykazano, aby obwiniona świadomie poruszała się pojazdem bez sprawnego oświetlenia. Jedyne dowody, na których opierają się ustalenia faktyczne, to zeznania kontrolujących funkcjonariuszy policji w osobach świadków Ł. K. i G. O.. Z zeznań tych wynika, że obwiniona przyznała niesprawność oświetlenia dopiero w trakcie kontroli policyjnej, po podjętych próbach uruchomienia świateł za pomocą włączników, także próbach podjętych przez funkcjonariuszy policji, cyt. „ pani powiedziała, że rozumie, że ma spalone żarówki” k. 24 v. akt. Jednocześnie jednak z analizy zeznań wskazanych świadków nie można wnioskować, by obwiniona przyznała w toku przedmiotowej kontroli, że mając wiedzę o częściowej niesprawności oświetlenia pojazdu podjęła kierowanie tym pojazdem. Takiej wiedzy obwinionej nie sposób przypisać zważywszy także na okoliczności zdarzenia, bowiem do ujawnienia niesprawności przedmiotowych świateł doszło w porze dziennej, kiedy to kierujący pojazdem nie jest w stanie – bez uprzedniej zewnętrznej lustracji pojazdu, dokonanej dopiero po włączeniu świateł – stwierdzić usterki nieświejących żarówek układu oświetlenia. Faktem notoryjnym pozostaje wszak możliwość wystąpienia awarii elementów układu oświetleniowego pojazdu w trakcie jazdy, czego w realiach dowodowych niniejszej sprawy także wykluczyć nie można.

Tak więc skoro przypisane obwinionej wykroczenie z art. 96 § 1 pkt. 5 kw sprawca popełnia tylko umyślnie, a w tym zakresie brak stosowych podstaw dowodowych do przypisania obwinionej umyślności, należało zaskarżony wyrok zmienić przez uniewinnienie obwinionej.

W konsekwencji tej treści orzeczenia koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).